

JUHÁSZ FERENC

A csodálkozás szégyene

*Fáj a hátam, fáj a hátam, fáj, fáj.
Olyan, mint az eljegesedett táj.
Jégből ágak függöny-zuhanása,
márvány-tűzfal alkonyat-sajgása.*

*Jégkorszak lett a párás dzsungelből,
jégsivatag boldog lét-selyemből,
tövisbozót hús-tartó csontvázon,
csőrök, mészpánt a savó-hiányon.*

*Jajgatnék, mint a csönd az üresben,
mint a kozmosz a vákuum-üregben,
mint csillagok fényhab-tajtékrendben,
mint fogoly légy halálsszalag-enyven.*

*De jajgatni semmi kedvem nincsen.
Megkoptam, mint a réz a kilincsen:
annyit nyitotta ajtóm az Isten,
hogy kezén a réz, nem a kilincsen.*

*Nem-panaszom sóhaj-nyugalomból,
mint darázsban a szív fürt-hólyagból,
ez a könnyű motor röptülésem
súly-emelő szárny-hártya rezgése.*

*Győzelmem a föld-tömegvonzáson,
emelkedésben osztott látásom,
mint minden lét: pontok tömegéből
terül, zsúfolódik híg veszélyből.*

*Torlódik, feszül, rezeg, hullámszik,
vérszik, bomlik, szilárd köddé fázik,
s a világanyag káosz-mindenség
látható és láthatatlan egység.*

*És a fekete anyag átlátszik,
mint az üveg, min a fény átázik
és a látható a feketében
zuhog, mint a vér a véredényben.*

*Legyen testem is a teremtésre,
ne csak holttestem a temetésre,
kvadrillió fájdalom-atomból
szótt torony, mi burjánzó pokolból.*

*Kisgyerekből öregember lettem.
Öregszik a mindenség köröttem.
Nem azt csodálom, hogy megszülettem,
s azt se hogy a halál sétál bennem.*

*Kopog, mint vak fehér vasbotjával,
csoszog, áll vak-vezető kutyával,
jobbra-balra üt hát-csontot bántva,
mintha téli jég-erdőben járna.*

*Jég-törzsek közt, zuzmara-csipkében
támolyog a fehér a fehérben.
S nézi szarvas, őz a tántorgó vak
halált, mely mint a háborús ablak.*

*S az a bennem-kastély, mesevár-tél
jégtű-csigaház forgósél-tölcsér,
kúp-sivatag számítógép-rajzból,
hálószarv-tolongás csönd-viaszból.*

*Szitavászon késes szárny-köbökben
föltoronyló csipkés toll-özönben,
géz-szirtek tömege a fagy-szépben,
mintha Szeráf ül fénykristály széken.*

*Csak azt csodálom hogy megmaradtam,
mint földműves vetettem, arattam,
s egyre nagyobb üregmély alattam,
s abban gomolygok, mint tűz a napban.*

*S ez a csodálkozás, mint a szégyen,
mint haldokló verejték-ingében,
bolyong bennem, mint hörgés a szélben,
mint szívárvány légyszem-fénytörésben.*

*S lesz-e időm, abból ami még van,
hogymondjam ami azután van?
Van, vagy nincs? Mi gondom lenne másra?
Agyamban a képzelet-sakkjátszma.*

*Míg a szellem-akasztásra lökve
hurcolna a hóhér-csoport nyögve,
hónom alá ütött kar-horgokkal,
hátamat lökő tenyér-tányérral.*

*S a Dög petéit szívembe ontja,
mint a zöld légy véres húsrá, csontra,
s dög a dögön zománcosan hemzseg,
mint kalászfű réthulláma széleseb.*

*S beforrok, mint a víz roncsolt bőre,
s befelé néz a mélyiszap-kőre.
S így leszek az, aki voltam annak:
veszteségnek, harcnak, diadalnak.*